

Ὁ Σουλτάνος ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, δι' ἧς διατάσσεται μὲ αὐστηρὰς ποινὰς νηστεία καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχή. Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἄρχαῖοι βυζαντινοὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παραμελήσαντες τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν, εἶνε βέβαιον πλεόν ὅτι καὶ οἱ τὴν χώραν των καταλαβόντες Τούρκοι ἐκόλλησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἣτις θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν καταστροφὴν. Χαῖρε, Ἑλλάς, καὶ ἐγγίξει τὸ τέλος.

Τὰ νεκτίστα μέγαρα τοῦ Μαυροθαλασσίτου ἀπόζουσιν ἐκ τῶν ἀφθόνως ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν παραθυροφύλλων ἐπιχρισθέντων χρωμάτων. Φίλος τις διερχόμενος ἐκείθεν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν γλώσσάν του, λέγει κρατῶν τὴν ῥινά του :

— Πῶς βρωμᾷ αὐτὸς ὁ ὁμογενής !

Σφίγγ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Καθὼς φαίνεται, Γιάννη, αἱ δυνάμεις θὰ εἶπαν τοῦ Τρικούπη νὰ στείλῃ ἔξω καμμιά τριανταρὰ χιλιάδες **κόσμο**.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ

“ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.”

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν Τετάρτην ἕνεκα τῆς ἑορτῆς.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ “ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ” | 11

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἄλλ' ὄχι μὴ με καταδικάσητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμηση, — πρὶν ἢ ἀκούσητε τὴν ἱστορίαν μου. Ἦμην θυγάτηρ γνωστοῦ καὶ ἐντίμου ἐμποροῦ τῆς Ἀθήνης καὶ τὸ νομά μου τὸ ἀληθές ἦτο Νίνα Μορανσώ. Εἶχον ἀκόμη τὰ εἴκοσι καὶ πέντε μου ἔτη καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπταν συνήντησα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Μοὶ ὠρκίσθη πῖστιν καὶ ἔρωτα. Οἱ λόγοι του εἶχόν τι τὸ ἐπαγωγόν εἶχον τὴν μαγίαν, ἂν ὄχι τὴν πειθῶ. Ὁ πατήρ μου, διορατικώτερος ἐμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐτύφλωσεν ὁ ἔρως, ἤρνετο νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἐνωσίν μας. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προ-

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΘΑΛΑΣΣΑ.

Φίλιππον Μὴ Χάνεσαι,

Θ' ἀπορήσῃς ἴσως πῶς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ αἱ Ἐντυπώσεις Ὀδοιπόρου ἦσαν πλειότεραι ἢ αἱ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Ζακύνθου· πῶς ἡμισεῖας ὥρας ταξεῖδι ἐφάνη γονιμώτερον εἰκοσιπενταῶρου πλοῦ. Δὲν θ' ἀπορήσῃς, ἂν σκεφθῇς ὅτι πολλάκις ἐν λεπτόν τῆς ὥρας γεννᾷ, ὡς νὰ ἦτο τὸ λεπτόν αὐτὸ δυνάμεις γεωλογικῆ, θάλασσα ἔρωτος, ἐνῶ σχέσεις ἐνιαυτοῦ πολλάκις ὡς μόνον ἀνάμνησιν ἀνεγείρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥινός σου τὸν ἀνδριάντα μιᾶς σταγόνας . . . ἔρωτικῆς ἰδρώτος.

“ὦ! καὶ ἐφανταζόμενη ὅτι θὰ γεμίσω κόλλαις μόνον ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτι θὰ ἐγέμιζον κόλλαις πρὸς Ἀθηναίαν τινα ἢ Πειραιώτιδα ἣτις μαντεύουσα ὅτι θὰ ἐφευγον, θὰ ἐνέδυετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν παπάκη ἢ τὴν μαμά της ἀνδρική, ἰφθῦ προηγουμένης θὰ ἐστελλεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Φάληρον, αὐτὴ μὴ δυναμένη νὰ καταβῇ ἕνεκα σφοδρᾶς ὀδονταλγίας, θὰ ἐσύναζε ὅλας τὰς οἰκονομίας της πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἔξοδα, θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου, θὰ μ' ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζον, αἴφνης εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς κλίμακος ἢ εἰς τὸ ὄγδοον, εἰς τὸν διάδρομον τῆς ἁ. θέσεως ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας ἀμμιᾶς καμπίνας, ἐπὶ τῆς γερύρας ἢ τοῦ καταστρώματος, θὰ ἐγίνετο ἢ ἀναγνώρισις, θὰ ἐπιπτεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὡς φίλοι τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὅτι θὰ εἶχομεν σκηνὰς τῆς Μαυρίν τοῦ Θεοφίλου Γωτιᾶ, ὅτι . . . Τὸ ὄνειρόν μου τὸ διακόπτει μία φάλαινα ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὴν ἀκολουθεῖ ἐν ἄλλο κῆτος, ἔπεται μία σιταρήθρα, κατόπιν μία τσιληθῆθρα, νὰ τρεῖς μαρίδες, νὰ μία ἰγελάδα . . .

* *

κός, τὴν ὁποίαν μοι ὑπέσχετο, ἐζήτησι τίτλους οὐχὶ εὐγενείας, ἀλλ' ἰκανότητος παρελθόν ἐντιμον καὶ μέλλον εὐελπι. Ὁ Ἄμεδαῖος ἦτο ἄγνωστος. Ἰπὸ τυφλοῦ αἰσθήματος ὠθυμένη ἠναγκάσθη τότε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἀκολουθῆσω τὸν Ἄμεδαῖον. Ὁ πατήρ μου δὲν ἤθελε πλεόν νὰ μὲ ἴδῃ, ἢ μήτηρ μου μόνον με ἐπροστάτευεν, ἐλπίζουσα, ὅτι ἂν μίαν ἡμέραν ὁ ἱερεὺς συνήνου τὰς χεῖράς μου ἤθελον μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας λάβει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός.

Ἄλλ' ὁ Ἄμεδαῖος ἐλησμόνησε τοὺς ὄρκους του, καὶ αἰσχνομένη πλεόν νὰ ἐπανεῖθω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀγαπῶσα ἀκόμη τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου, ἠναγκάσθη ἐκοῦσα ἄκουσα νὰ τὸν ἀκολουθῆσω. Ποῦ; Μήπως εἰς ἔξωρον καὶ ἐγὼ τοῦ . . ; Τὸ πλοῖον ἐζήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἀθήνης καὶ ἐγὼ ἀπὸ γωνίας τινὸς τοῦ καταστρώματος ἀπεχαιρέτιζον μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὴν ὠραίαν ἐκείνην γῆν, ἣτις εἶχε δι' ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις. Καὶ ὅταν ἐκείθεν διέκρινα τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθη, ὅπου διήλθον τὰ παιδικά μου ἔτη, τὰ δάκρυα μετεβλήθησαν εἰς λυγμούς καὶ ἔκλαιον . . . ἔκλαιον . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Κόμηση εἶχεν ἀληθῶς πύρινα δάκρυα. Ὁ Ἐδουάρδος ἠκροᾶτο συγκεκινημένος.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦκουον ἐκείθεν τῆς μητρὸς μου τὴν φωνήν, ἣτις μοι ἔλεγεν :